

niet-biologen), die als het ware met 'De Levende Natuur' zijn opgegroeid, maar zij niet alleen, ervaren een plompverloren opheffing van hun tijdschrift als onaanvaardbaar. Het is dan ook verheugend dat er uiteindelijk toch een mogelijkheid is gevonden, om 'De Levende Natuur' voor een zo roemloos einde te behoeden. Het resultaat van alle inspanning die tot heruitgave van het blad heeft geleid, ligt hier voor u. Nieuwe uitgever en redactie hopen en vertrouwen, dat 'De Levende Natuur' weer die betekenis voor de natuureducatie in Nederland zal krijgen, die het onder de bezielende leiding van de oprichters had.

In de traditie van Heimans en Thijsse is 'De Levende Natuur' in de eerste plaats opgezet als een forum voor de presentatie van oorspronkelijk, dus zelf verricht onderzoek, waarin behalve aan de waarnemingen en de interpretatie daarvan ook aan het aspect van natuurbeheer en natuureducatie aandacht besteed wordt. Deze lijn willen wij voortzetten. Vandaar dat de redactie zich voorstelt dat de artikelen in 'De Levende Natuur' niet louter beschrijvingen of inventarisatierapporten zijn, maar bij voorkeur een bepaald probleem aan de orde stellen, hoe eenvoudig van opzet het gerapporteerde onderzoek ook is. Artikelen over lokale waarnemingen en/of situaties winnen aan wetenschappelijke en educatieve waarde wanneer ze in een breder kader worden geplaatst. In het verleden zijn hiervan voortreffelijke

voorbeelden in 'De Levende Natuur' verschenen.

Het spreekt haast vanzelf dat in deze tijd van reizen en trekken ook de zich buiten Nederland uitstreckende 'levende natuur' tot het terrein behoort waarop het tijdschrift zich wil bewegen. Evenmin dient het adjectief 'levend' al te letterlijk te worden genomen; ook artikelen over bijvoorbeeld de geomorfologie van een gebied, voor zover deze van betekenis is voor de planten- en dierenwereld daarin, vallen onder onze opvatting van 'levende natuur.'

Van de rubriek 'Vragen en korte mededelingen' hopen wij dat die een levendige bijdrage zal worden waarin lezers elkaar attenderen op wetenswaardig natuurnieuws, maar waarin ook personen en verenigingen die een bepaald doel op het terrein van het natuurbeheer en/of de natuureducatie nastreven, 'wervend' kunnen optreden.

Hoewel uitgever en redactie, in het vertrouwen dat een tijdschrift als 'De Levende Natuur' wel degelijk in een behoefte voorziet en dus recht van bestaan heeft, alles in het werk willen stellen om de oude glorie ervan te herstellen, zijn zij zich terdege bewust van het feit dat dit zonder de steun van een omvangrijk lezerspubliek onmogelijk is. Wij hopen dan ook dat iedereen die 'De Levende Natuur' een warm hart toedraagt en -droeg, ons in dit streven zal willen steunen.

C. Sykora

Bij het afscheid van dr. J. Wilcke als redactie-secretaris van 'De Levende Natuur'

Nu een wisseling van de wacht heeft plaatsgevonden, is een woord van bijzondere waardering en hartelijke dank jegens dr. J. Wilcke ons zowel een ereplicht als een behoefte.

Drieëndertig jaar lang heeft Wilcke 'De Levende Natuur' gestalte gegeven en in stand gehouden. Weliswaar vond hij steun bij zijn mederedacteuren, wijlen prof. dr. J. Hei-

mans en prof. dr. N. Tinbergen, doch het eigenlijke redactionele werk kwam nagenoeg geheel op Wilcke neer. Daarbij moet bedacht worden, dat hij niet alleen de kopij verwierf, kritisch beoordeelde en tot een steeds afwisselende en boeiende aflevering samenstelde, maar ook de lay-out zelf verzorgde, en dat alles in de beperkte vrije tijd die zijn ambtelijke taak als secretaris van de Natuurwetenschappelijke Commissie van de Natuurbeschermingsraad hem liet. Na zijn pensionering in 1972 heeft hij zich welhaast geheel met zijn tijdschrift vereenzelvigd.

Uit de ontredde van de naoorlogse periode heeft Wilcke 'De Levende Natuur' weer

opgebouwd, en ons tijdschrift, vaardig en kundig illustrator als hij is, tevens een nieuw en fleurig uiterlijk bezorgd. Sindsdien is hij er in geslaagd, ons tijdschrift te handhaven als het centrale en verbindende orgaan van de veldbiologie en het natuurbehoud in Nederland, ondanks de toenemende concurrentie van telkens nieuw opduikende, meer gespecialiseerde periodieken.

Van harte hopen wij, dat Jan Wilcke nog lang getuige mag zijn van de wederopbloei van ons blad dat hem zozeer ter harte ging.

Namens de Redactieraad,
V. Westhoff

Natuurmonumenten 75 jaar

In 1980 viert de Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland haar 75-jarig bestaan. Sinds de oprichting in 1905, een historische gebeurtenis voor de hele natuur- en milieubescherming in ons land, heeft de vereniging geijverd voor het behoud van de natuur. Daarbij zijn haar doelstellingen geleidelijk verruimd. Behalve met het behoud en beheer van natuur en landschap — nog altijd het eerste doel — houdt 'Natuurmonumenten' zich ook bezig met de bevordering van de zuiverheid van water, bodem en lucht en de bescherming van de stilte; daarnaast probeert zij steeds grotere groepen van de bevolking te doordringen van het besef dat de mens verantwoordelijkheid draagt voor de hem omringende natuur.

De term 'natuurmonument' is afkomstig van F. W. van Eeden, een van de eerste Nederlanders die zich rond de eeuwwisseling zorgen maakten over de grootscheepse ontginningen die toen overal in ons land plaatsvonden. Het eerste natuurmonument was het

Naardermeer, dat in 1906 werd aangekocht om het te redden van een roemloos einde als vuilstortplaats van de gemeente Amsterdam. Tegenwoordig heeft de vereniging 36.000 hectare terrein in beheer, waarvan ongeveer 33.000 hectare tevens eigendom is. Het ledental is sinds de oprichting gestaag toegenomen, met een record in de groei in de eerste helft van de jaren zeventig; de laatste jaren schommelt het ledenaantal rond de 250.000, en het lijkt erop dat de grote groei van de jaren 1970-1975 er wat uit is. Een zowel merkwaardig als zorgwekkend verschijnsel, daar de bedreigingen van natuur en landschap nog altijd toenemen. De 'groene ruimte' gaat, zowel naar oppervlak als in kwaliteit, nog steeds achteruit. Jaarlijks slokken stadsuitbreiding, wegenbouw, industrie-uitbreiding en -vestiging en de aanleg van recreatieoord en zo'n 13.000 hectaren op.

Alle reden dus om de Vereniging niet alleen met haar jubileum te feliciteren, maar haar tevens de nodige morele en daadwerkelijke